

**R. P. Georgii de Rhodes Avenionensis S. J. disputationum
theologiae scholasticae tomus ...**

Rhodes, Georges de

Lugduni, 1661

Sectio VI. De reliquis causis prædestinationis Corollaria.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-81987](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-81987)

benè agendum. Itaque decretum illud efficax reddi absolute ac antecedenter potest irritum quia est conditionatum virtualiter: consequenter autem, & ex suppositione scientiæ conditionatæ reddi non potest irritum, sed ex hoc non sequitur indefectibilitas salutis, ut sæpè dixi. Præterea ex vi huius decreti debetur illi gloria, non prius quàm habiturus sit merita, sed in eodem signo quo prævidentur ipsius merita, posito illo decreto potest electus excidere à gloria, antecedenter (ut dixi) consequenter non potest; quia continetur in eo ut sæpè dixi virtualis conditio, cum includantur merita liberè ponenda.

Solutur secundum. Secundò, neque sequitur infallibiliter damnari eos qui non sunt electi, quia licet verum sit, quod actu nemo saluabitur nisi qui eo modo fuerit electus gratis: tamen sæpè in hac materia repetendum est, quod electio hæc necessaria nullo modo est ut aliquis saluetur; omnes enim reprobi saluari possunt, quavis eo modo electi non sint, nam ad salutem necessaria est electio simpliciter absoluta, quæ sequitur merita, & est in potestate cuiuslibet reprobi: electio autem altera, necessaria non est ad salutem, fateor Deum dicere nemo saluabitur actu, nisi gratis fuerit electus, sed non dicit nemo poterit saluari, vel ego neminem volo saluare, nisi gratis fuerit, electus hoc (inquam) Deus nullo modo dicit, unde totum vides corruere argumentum; Iudas enim potuit ingredi numerum electorum, electione absolutâ sequente merita, non potuit ingredi numerum electorum electione hac gratuita includente merita. Dilemma illud quod opponi solet, nullius amplius momenti est, quia si sum electus per merita, clarum est quod non saluabor quidquid agam, & si non sum electus non damnabor quidquid agam, quia possum benè agere, & prædestinari simpliciter absolute.

Quarta difficultas ex prioritare causæ finalis, & causæ meritoria.

Quod vnus actus est alio prior. Quartò, contra vnitatem actus quo Deus vult gloriam, & merita opponuntur argumenta Scoti, quicumque ordinatè vult, prius saltem ratione, vult finem quàm media; finis enim causa est mediorum, & causa prior est effectu, ergo Deus vult prius gloriam quàm velit gratias. Probo antecedens, possum per intellectum, præscindere voluntatem finis à voluntate mediorum, & cogitare primò voluntatem finis, ac postea voluntatem mediorum, tunc voluntatem finis cogitabo ut priorem voluntate mediorum, ergo est prior voluntate mediorum, idque in causa meritoria multò magis valet (ut dixi) quia meritum quod causa est effectiua prius existit quàm præmium, ergo prius debet volitum esse meritum, quàm volitum sit præmium.

Solutio. Resp. ex his quæ sectione secunda dixi, negando primum antecedens, quia sæpè voluntas intendere potest finem per certam quædam media, ita ut non velit finem nisi per illa media, neque velit media illa nisi propter hunc finem, tunc intentio & electio sunt vnus actus indiuisibilis sine prioritare vlla in quo, etiam rationis; tunc enim finis causa est mediorum, sed voluntas finis non est causa voluntatis mediorum, unde si cogitem voluntatem finis non cogitando voluntatem mediorum, non possum tamen cogitare voluntatem illam finis, ut priorem voluntate mediorum, cum vtraque voluntas sit vnus actus similiter verum est quod meritum est prius quam præmium sit volitum voluntate simpliciter absolutâ, non est prius quàm sit volitum voluntate conditionatâ virtualiter. Neque dicas tunc est distinctio & prioritas inter actus, diuinos quando est distinctio & prioritas inter obiecta; distinctio enim alia cogitari non potest inter actus diuinos: inter finem, & media est distinctio

& prioritas, ergo inter actus quibus Deus vult finem & media est distinctio & prioritas. Hoc etiam supra solutum est, tunc enim est distinctio inter actus diuinos, & prioritas, quando inter obiecta prout volita est distinctio & prioritas, non autem simpliciter quando est distinctio inter huiusmodi obiecta, nam plura obiecta Deus potest velle per modum vnus: inter gloriam, & merita prout volita non est distinctio, & prioritas, cum neutrum Deus velit nisi dependenter ab altero.

Instabis iterum, merita ut volita & existentia sunt causa præmij ut voliti, ergo voluntas meriti prior est voluntate præmij. Resp. disting. antec. eodem modo, merita ut volita sunt causa præmij ut voliti, voluntate simpliciter absolutâ concedo, ut voliti voluntate conditionatâ virtualiter nego.

Verùm contra voluntatem illam conditionatam virtualiter primò licet argumentari tunc intentio finis est simpliciter efficax, & absoluta quâdo ex ea eliguntur media quæ cognoscuntur efficacia, electio hæc gratuita huiusmodi est, ergo illa est absoluta simpliciter. Deinde intentio conditionata illa est, quâ volo aliquid esse sub conditione, quæ non est volita; si enim conditio est absolute volita, iam etiam res absolute volita est, sed Deus ita intendit gloriam ut velit etiam merita, quam dicit esse conditionem, ergo Deus vult absolute gloriam. Denique si electio hæc conditionata est, iam non differt à voluntate generali quam habet Deus de salute reproborum, quæ conditionata etiam est; imò illa voluntas vel conditionata est ex parte Dei, & sic illa nulla est, vel ex parte obiecti, & sic expectat aliquid ab obiecto quod Deus ipse non vult.

Ad primum Resp. disting. primam maiorem, tunc intentio finis est simpliciter efficax, quando eligit media efficacia, si eligat media quæ sint ex se ipsis efficacia independentes à voluntate libera, concedo maiorem, si sint efficacia duntaxat moraliter & dependenter à causa libera, nego maiorem, quia cum efficacia tolli possit per causam liberam, intentio quæ media illa eligit efficacia, semper includit virtualiter conditionem si causa libera illi non reluctetur: voluntas dandi gloriam causat media moraliter efficacia quæ habent efficaciam dependenter à causa libera, & includunt eius consensum, ut conditionem: ideoque mirum non est quod hæc voluntas sit virtualiter conditionata eo modo quo efficacia ipsa est conditionata.

Ad secundum Resp. intentionem aliquam esse posse conditionatam, quamvis velit obiectum sub conditione volita, modò hæc conditio non sit absolute volita, sed sit aliquid pendens à voluntate libera, Deus vult gloriam ex suppositione quod voluntas electi benè operetur, voluntatem autem benè operari non vult absolute, sed sub conditione quod voluntas se determinet ad benè operandum, neque necesse propterea est ut detur conditio conditionis; Deus enim vult voluntatem velle liberè, ex suppositione quod volitura liberè sit, non autem vult absolute.

Ad tertium Resp. hanc electionem gratuitam non esse formaliter conditionatam, sed tantum virtualiter, voluntas autem generalis quam Deus habet de salute reproborum conditionata est formaliter, nec est villo modo efficax, & absoluta: electio etiam ista conditionata non est ex parte Dei, sed ex parte obiecti, dicit enim virtualiter, modò voluntas operari velit.

SECTIO VI.

De reliquis causis prædestinationis, corollaria.

EX his quæ disputata sunt hætenus de causa motiua quæ Deum efficaciter impulit ad decernendam electis gratiam efficacem, & gloriam, non erit difficile colligere, quomodo electus ipse dici possit causa suæ prædestinationis, quomodo Christus &

Deipara

Contra
voluntatem
virtualiter
conditionatam

Deipara possint esse causæ illius electionis etiam gratuita, denique quomodo possit vnus homo iustus esse causa totius prædestinationis alterius & omnium eius effectuum.

Merita
hominis
electi.

Primum ergo corollarium sit, voluntatem, & merita hominis electi nullo modo esse causam electionis illius primæ absolutæ, ac efficacis, ad gratias congruas, & gloriam, quod tota sectione quinta probatum est.

Christus.

Secundum est, Christum Dominum esse causam meritoriam de condigno totius prædestinationis ad gratiam congruam, merita, & gloriam, etiam pro vt prædestinatio illa est electio efficax aliquorum præ alijs, & voluntas absoluta dandi vni potius quam alteri gratias congruas, & gloriam. Ita enim fusè probabitur tertia parte dum agam de merito mediatoris Christi cuius corona sunt & opima spolia electi omnes, quos acquisiuit specialiter sanguine suo vt regnent in æternum, & agnum adorent sedentem in throno Dei amicti stolis albis, & ponentes ante pedes eius coronas aureas, quibus per merita, & voluntatem eius donati sunt, vide quæ hoc loco dixi.

Deipara.

Tertium est, beatissimam etiam Virginem Dei Matrem Augustissimam esse causam similiter sed de congruo, eiusdem totius prædestinationis efficacis ad gratiam & gloriam, & electionis illius specialis aliquorum præ alijs, aded vt se ipsos etiam totos amantissimæ matri debeant electi omnes, erepti per eius merita de potestate tenebrarum, & translati in regnum filij dilectionis; ipsa enim noua Eua vitæ mater appellari debet, variegataque permanet ad primitias vitæ immortalis omnium viuientium vt ait Athanasius, & in tertia parte plenè probaui quæ hic non videntur repetenda.

Contra-
uersia de
meritis al-
terius ius-
ti.

Quartum longè difficilior est, quomodo merita iusti alicuius hominis, sint causæ meritoria saltem de congruo totius prædestinationis alterius, & omnium eius effectuum, an verò bonum illud opus sit semper effectus huius prædestinationis & illa posterius, v.g. quando sanctus Stephanus orauit pro Paulo, potuit oratio illa esse causa, vel effectus prædestinationis sancti Pauli: fuit causa, si hæc oratio inspirata non fuit Stephano ex efficaci voluntate saluandi Paulum, sed ea potius oratio Deum primò mouit, vt efficaciter intenderet salutem sancti Pauli, & primam eius vocationem: fuit autem effectus prædestinationis S. Pauli hæc oratio, si fuit inspirata Stephano ex efficaci voluntate conuertendi, & vocandi Paulum, quem non voluit saluare nisi per preces Stephani.

In qua difficultate Doctores video esse diuisos propter varietatem sententiarum de motiuo prædestinationis. Vsq. enim disp. 94. c. 5. acriter contendit opera vnus iusti sapius esse causam totius prædestinationis alterius. Suar. autem l. 2. c. 21. & 24. contendit humilissimi opera esse duntaxat effectus prædestinationis alterius. Arrubal disp. 19. c. 2. putat illa opera esse interdum causas, interdum effectus. Herice disp. 29. c. 5. dicit illa esse posse causas, sed de facto tamen esse solùm effectus.

Triplex
dubitatio.

Ratio autem dubitandi primò est, quia si merita vnus hominis, & orationes pro alio factæ sunt tantum effectus non autem causa totius prædestinationis alterius dici similiter posset Christi merita esse primum effectum prædestinationis omnium, non autem causam; non enim apparet disparitas, hoc verò falsum esse omnino constat.

Secundò, si bonum opus hominis iusti est primus effectus prædestinationis alterius, sequitur, quod prima vocatio, non est primus effectus prædestinationis hoc autem non est verum, quia si datur aliquis effectus prædestinationis prior primæ vocatione potest aliquis mereri sibi primam vocationem, & tamen non

mereri totam prædestinationem quod repugnat Augustino, ergo merita vnus iusti, non possunt esse effectus prædestinationis alterius iusti.

Tertiò, sicut posito merito Christi per quod tota causata est prædestinatio adhuc tamen causata illa est per meritum Deiparæ, sic causari etiam illa potuit per aliorum iustorum merita.

Dicendum tamen est primò, bona opera hominis alicuius iusti sapissimè esse primum effectum prædestinationis alterius hominis, per quem consequentes omnes effectus causentur, prima scilicet vocatio efficax, iustificatio, & glorificatio. Ita Theologi omnes communiter.

Afferio
affirmans.

Primò enim sic habetur ex August. l. de dono perseuer. c. 22. *Qui nondum sunt vocati pro eis vt vocentur oremus, fortassis enim sic prædestinati sunt, vt nostris orationibus concedantur, & accipiant eandem gratiam efficaciter electi*: vbi manifestè ait S. Doctor primam vocationem vnus posse impetrari per preces alterius. Deinde notum est celebre illud dictum Augustin. l. 1. ad simplician. q. 2. *Quod Paulus per orationem Stephani primam illam accepit vocationem efficacissimam quæ conuersus est*. Eaque omnino mens est Prosperi, Gregor. & S. Thom. art. 8. vbi docet prædestinationem iuari per preces sanctorum, quod est preces illas esse media per quæ prædestinationis effectus Deus intendit exequi.

Augusti-
nus.

Probatũque quia, primus effectus prædestinationis non est necessariò intrinsecus ipsi prædestinato, sed esse potest extrinsecus, & prior primæ vocatione, ergo potest causare reliquos effectus prædestinationis, & ipsam primam vocationem. Deinde Deus potest ex voluntate saluandi vnum hominem, inspirare alteri bona opera, nam Apostolis v. gr. & viris Apostolicis inspirat vt laborent & sine dubio, vt etiam orent pro salute multorum quos eo modo intendit vocare ac saluare, sed tunc opera illa bona sunt effectus prædestinationis, & causant plures alios eius effectus, si enim Stephanus orauit ex affectu salutis Pauli, Deus etiam ex affectu eiusdem salutis inspirare illi potuit vt oraret, ergo preces sanctorum possunt esse primus effectus prædestinationis.

Rationes.

Dico secundò, nullum opus bonum puri hominis est causa meritoria totius prædestinationis alterius hominis. Ita sequitur ex sectione præcedenti.

Altera
conclusio.

Primò enim prædestinatio (vt dixi) est Dei voluntas prorsus gratuita, quæ non sequitur merita præuisa ipsius hominis electi vt probaui, ergo multò minùs potest sequi præuisionem meritorum alterius. Deinde ante præuisa vilius puri hominis merita, Christus vt supposui meruit specialem electionem omnium prædestinatorum, ergo illa non causatur à meritis vilius puri hominis probatur conseq. quia positis illis meritis nihil fuit quod remoraretur totam electionem, deinde vt Christus sit causa totius electionis etiam specialis necesse est, vt singulis electis applicuerit sua merita, & vt applicatione facta statim electio efficax sequatur, sed applicatio illa meritorum Christi antecessit merita reliquorum hominum, credere autem quod Christus vni sancto applicuit primum sua merita, nihil de altero cogitans, de quo cogitare postea cæperit mera commenta sunt vt patebit ex sect. 8. vbi ostendetur electos omnes in eodem signo fuisse prædestinatos.

Ad primam Respon. potuisse quidem à Deo ita res ordinari vt preces, tum Christi tum sanctorum essent causæ, vel effectus prædestinationis, sed de facto tamen non ita Deus ordinauit; voluit enim vt Christus nobis solus esset & iustitia, & propitiatio & sanctificatio, & redemptio, quod sanctis non detulit.

Ad secundam Resp. primam vocationem esse semper effectum prædestinationis, primum inter illos omnes

Solutio
trium du-
bitatio-
num.

omnes qui sunt intrinseci homini electo, non autem esse primum, inter eos qui esse possunt electo extrinseci: si ego mererer mihi primam vocationem, mererer etiam sine dubio mihi totam prædestinationem, quia nullum meum opus bonum præcedens primam meam vocationem esse potest effectus meæ prædestinationis, si autem ego mererer primam vocationem alterius non mererer tamen totam eius prædestinationem, quia in me aliquod opus reperitur, quod præcedit primam vocationem alterius.

Ad tertiam Resp. Deiparam electam esse in aliquo signo ante omnes alios electos, unde appellatur à Patribus primogenita vnigeniti Filij, & primiceria electionis, vt per quam salus omnibus parabatur, prima fructum salutis hauriret ex pignore, inquit Ambros. in Lucam. Vnde cum ante alios electa esset Maria potuerunt per illam vt causam Christo coniunctam, & subordinatam alij postea eligi quæ ratio non valet pro aliis quos omnes in eodem signo elegit Deus per Christum & Mariam, sicut enim Deus consuluit voluntatem Christi, vt perageret seriem electionis, sic Christus dilectissimæ Matris explorabat etiam voluntatem, vt nemini efficaciter de condigno applicaret merita sua nisi cui de congruo Maria sua etiam specialiter applicasset, vt per totam Ierusalem Alleluia cantent electi & Iesu, & Mariæ.

SECTIO VII.

De prædestinationis effectibus, & signis.

Art. 2.

EX positis prædestinationis totius causis, sequitur vt dicatur de his quæ causantur ab illa efficaci voluntate Dei, qua decreuit hominem perducere ad coronam, qui vocantur effectus prædestinationis, ea scilicet omnia quæ Deus operatur circa prædestinatum, vt in finem illum deducat, quem destinauit.

Certum igitur primum est, tria requiri, vt aliquis effectus productus à Deo sit effectus efficacis illius voluntatis quæ vocatur prædestinatio; primum, vt à Deo detur ex illa speciali voluntate ac intentione, perducendi hominem in vitam æternam, quia illa intentio est vera prædestinatio, & quæcunque ab illa non oriuntur dici quidem possunt effectus generalis providentiæ; non autem prædestinationis, quam ob causam Apostolus vocationem datam electo appellat, *Secundum propositum*, quia scilicet oritur ex illa efficaci destinatione hominis electi ad gloriam. Secundum, vt aliquid sit effectus prædestinationis, requiritur vt conferat aliquo modo ad assequutionem actualem salutis, qualis sine dubio est perseuerantia in gratia, & prima etiam vocatio efficax. Tertium requiritur etiam vt illud ex meritis Christi detur; quia Christus causa est prædestinationis totius, & omnium eius effectuum.

Certum est secundò, plures sine dubio posse merari effectus prædestinationis, quia voluntas efficax perducendi hominem ad gloriam causare debet omnia illa quæ necessaria sunt, vt homo attingat vitam æternam hi sunt vt dixi effectus prædestinationis, ergo prædestinatio plures effectus habet, unde à S. Thom. verè dictum est art. 2. *Prædestinationem cum sit actus immanens Dei, non ponere aliquid forma' iter in prædestinato, sed efficienter tantum, quia est voluntas finis & mediorum, quæ semper est causa effectiua*

His positis merito queritur, quinam vocari debeant effectus ab hoc decreto procedentes, bona scilicet data ex ea efficaci voluntate, & conducentia aliquo modo ad actualem assequutionem gloriæ: possunt autem illa esse primum, bona supernaturalia. Secundò, bona naturalia. Tertio, mala vel permissio mali.

S. I.

Quenam bona supernaturalia sint effectibus Prædestinationis.

RATIO dubitandi primum est, circa vocationes immissas à Deo, nam illæ quæ sunt congruæ aliquando connexionem non habent cum actuali gloriæ assequutione, nam illas sæpè sequitur peccatum mortale, ergo non omnes gratiæ congruæ, quæ dantur electo, sunt effectus prædestinationis; deinde gratiæ inefficaces videntur esse posse prædestinationis effectus cum aliquando connexionem habere possint cum gloria, denique media externa purè naturalia sunt, ergo non sunt prædestinationis effectus cum ad gloriam non conducant.

Secundò, si iustificatio etiam interrupta per peccatum est effectus prædestinationis, vel est effectus tantum vt restituta, vel etiam vt primum data, non primum, quia gratia illa etiam vt primum data est causa restitutionis gratiæ, ergo confert ad salutem saltem remotè: non secundum, quia gratia illa vt primum data, vt sic non influit in salutem sed tantum vt restituta, ergo non est effectus prædestinationis, vt primum data.

Tertio denique, glorificatio non est effectus prædestinationis, si prædestinatio sit tantum præparatio mediorum, sed est tantum præparatio mediorum, ergo glorificatio non est effectus prædestinationis.

Dico primum, bona supernaturalia, quæ sunt effectus prædestinationis commodè ab Apostolo numerantur tria, *Vocatio, iustificatio, glorificatio.*

Ratio est, quia tria illa dantur à Deo ex intentione speciali salutis, connexionem habent cum actuali eius assequutione, & dantur per Christum.

Primum enim certum est, vocationes illas congruas quæ dantur in fine vitæ ad perseuerandum in gratia, vel certè ad eam tunc obtinendam, esse verum & maximè proprium effectum prædestinationis, quia illæ præsertim iuuant actualem assequutionem gloriæ, & immediatè ad illam concurrunt, nec est dubium, quin dentur ex ea speciali voluntate. Deinde illæ omnes etiam gratiæ congruæ quæ dantur electis à principio vitæ vsque ad finem, & per quas, vel inchoatur conuersio ad Deum, vel continuatur, vel reparatur, sunt sine dubio effectus prædestinationis eadem ob causas; iuuant enim actualem assequutionem gloriæ & ad illam concurrunt saltem mediatè, cum per illas electus mouear se ipsum ad bona opera, quibus gloria postea causatur.

Dubitatur autem primum, de gratiis congruis quas postea sequitur peccatum mortale, nam illæ connexionem non habent cum aliis effectibus vsq; ad finem vitæ, & idèd non videntur esse effectus prædestinationis, & ita censent Valq. & Becan. sed melius alij existimant cum Suar. Arrub. Herice, nullam esse gratiam congruam datam electo, quæ non causetur per eius prædestinationem, quia nulla est gratia congrua supernaturalis quæ non causet opus aliquod bonum, sed nullum est opus bonum elicatum aliquo vitæ tempore, quod in salutem non influat, quantuncunque per peccatum interruptatur, ergo nulla est gratia quæ in salutem non influat, & quæ non sit effectus prædestinationis.

Dubitatur secundò, de gratiis inefficacibus quæ ita dantur electo vt illis non cooperetur, nam illas alij putant esse reuerà effectus prædestinationis, alij absolute negant. Ego distinguendum puto; vel enim electus ex earum postea recordatione mouetur ad maiorem contritionem, & charitatem, & ita sunt effectus prædestinationis saltem per modum obiecti, vel illarum penitus obliuiscitur, & sic non sunt effectus prædestinationis cum in salutem non influant.

Dubitatur denique de gratiis externis, vtrum sint etiam effectus prædestinationis qualia sunt media & occasiones quibus Deus inchoat, vel promouet inter-

Vocatio-
nes.

Iustifica-
tio.

Glorifica-
tio.

Prima
pars con-
clusionis
d' voca-
tione.

Gratiæ
congruæ
datæ ante
peccatum.

Gratiæ in-
efficaces.

Gratiæ ex-
ternæ.